

“मीठे बच्चे- जसरी बापदादा दुवै निरहंकारी हुनुहुन्छ, देही-अभिमानि हुनुहुन्छ, त्यसैगरी फलो फादर गर, तब सदा उन्नति भइरहन्छ।”

प्रश्न:- उच्च पदको प्राप्तिको लागि कुनचाहिँ होशियारी राख्नु आवश्यक छ?

उत्तर:- उच्च पद पाउनु छ भने होशियारी राख (१) मनसाबाट पनि कसैलाई दुःख नहोस्। (२) कुनै पनि परिस्थितिमा क्रोध नआओस् (३) बाबाको बनेर बाबाको कार्यमा, यस रुद्र यज्ञमा विघ्न रूप बन्नु छैन। यदि कसैले मुखबाट बाबा-बाबा भन्छ तर चालचलन रोयल छैन भने उच्च पद मिल्न सक्दैन।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले राम्रोसँग जानेका छन्- बाबाद्वारा वर्सा अवश्य पाउनु छ। कसरी? श्रीमतमा चलेर। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- एउटै गीता शास्त्र हो जसमा श्रीमत भगवानुवाच छ। भगवान त सबैका बाबा हुनुहुन्छ। श्रीमत भगवानुवाच। अवश्य भगवानले आएर श्रेष्ठ बनाउनु भएको हुनुपर्छ, तब त उहाँको महिमा छ। श्रीमत भगवत गीता अर्थात् श्रीमत भगवानुवाच। भगवान त अवश्य सर्वोच्च हुनु भयो। श्रीमत पनि त्यसै एक शास्त्रमा गायन गरिएको छ, अरु कुनै शास्त्रमा श्रीमत भगवानुवाच छैन। श्रीमत कसको हुनुपर्छ, त्यो कुरा लेखेले पनि बुझ्न सकेन। त्यसमा भूल किन भयो? त्यो पनि बाबाले आएर सम्झाउनु हुन्छ। रावण राज्य सुरु हुनासाथ नै रावणको मतमा चल्छन्। पहिला कडा भन्दा कडा भूल यस रावण मत भएकाले गरेका हुन्। रावणको चोट लाग्छ। जसरी भनिन्छ शंकर प्रेरक हुन्, बम आदि बनाउन लगाएका हुन्। त्यस्तै ५ विकाररूपी रावण प्रेरक हुन्- मनुष्यलाई पतित बनाउन, त्यसैले त पुकार्छन् पतित-पावन आऊ। त्यसैले पतित-पावन एउटै हुनु भयो। यसबाट सिद्ध हुन्छ- पतित बनाउने भिन्न छ, पावन बनाउने भिन्न हुनुहुन्छ। दुवै एउटै हुन सक्दैनन्। यो कुरा तिमीले नै बुझ्न सक्छौ- नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। यस्तो नसम्झ, सबैलाई निश्चय छ। नम्बरवार छ। जति निश्चय हुन्छ, त्यति खुसी बढ्छ। बाबाको मतमा चल्नुपर्छ। श्रीमतबाट हामीले यो स्वराज्य पद पाउनु छ। मनुष्यबाट देवता बन्न समय लाग्दैन। तिमीले पुरुषार्थ गर्छौ। मम्मा-बाबालाई अनुसरण गर्छौ। जसरी उनीहरूले आफू समान बनाउने सेवा गरिरहेका छन्, तिमीले पनि सम्झन्छौ- हामीले के सेवा गरिरहेका छौ र मम्मा-बाबाले के सेवा गरिरहनु भएको छ? बाबाले सम्झाउनु भएको थियो- शिवबाबा र ब्रह्मा दादा दुवै साथै हुनुहुन्छ। त्यसैले बुझ्नुपर्छ सबैभन्दा नजिक यी छन्। यिनैको सम्पूर्ण रूप सूक्ष्म वतनमा देखिन्छ त्यसैले यी अगाडि छन्। जसरी बाबा निरहंकारी हुनुहुन्छ, देही-अभिमानि हुनुहुन्छ त्यसैगरी यी दादा पनि निरहंकारी छन्। भन्छन्- शिवबाबाले नै सम्झाइरहनु हुन्छ। जब मुरली चल्छ, तब बाबाले स्वयं भन्नुहुन्छ- सम्झ शिवबाबाले यीद्वारा सुनाइरहनु भएको छ। यी ब्रह्माले पनि अवश्य सुन्छन्। यिनले सुनेनन् र सुनाएनन् भने उच्च पद कसरी पाउँछन्? तर आफ्नो देह-अभिमान छोडेर भन्छन्- यस्तो सम्झ शिवबाबाले नै सुनाउनु हुन्छ। मैले त पुरुषार्थ गरिरहन्छु। शिवबाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। यिनले त पतितपना पास गरेका छन्। मम्मा त कुमारी थिइन। त्यसैले मम्मा उच्च गइन्। तिमीले पनि कुमारी मम्मालाई फलो गर। गृहस्थीहरूले बाबालाई फलो गर्नुपर्छ। हरेकले सम्झनुपर्छ- म पतित हुँ, मलाई पावन बन्नु छ। मुख्य कुरा बाबाले यादको यात्रा सिकाउनु भएको छ। यसमा देह-अभिमान रहनु हुँदैन। ठीक छ कसैले मुरली सुनाउन सक्दैन भने यादको यात्रामा रहने गर। यात्रामा रहेर पनि मुरली चलाउन सक्छौ। यात्रालाई बिसिए पनि फरक पर्दैन। मुरली चलाएर फेरि यात्रामा लाग किनकि त्यो आवाज भन्दा परको वानप्रस्थ अवस्था हो। मूल कुरा हो, देही-अभिमानि भएर बाबालाई याद गरिराख र चक्रलाई याद गरिराख। कसैलाई दुःख नदेऊ। यही सम्झाइराख- बाबालाई याद गरौं। यो हो यात्रा। मनुष्य जब मर्छन् तब भन्छन्- स्वर्ग गयो। अज्ञान कालमा कसैले पनि स्वर्गलाई याद गर्दैनन्। स्वर्गलाई याद गर्नु अर्थात् यहाँबाट मर्नु। यसरी त कसैले याद गर्दैन अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी फर्केर जानु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जति तिमीले याद गर्छौ त्यति खुसीको पारा चढ्छ, वर्सा याद रहन्छ। जति बाबालाई याद गर्छौ, त्यति हर्षित पनि रहन्छौ। बाबालाई याद नगर्नाले अलमलिन्छौ। आतिन्छौ। तिमीले धेरै समय याद गर्न सक्दैनौ। बाबाले प्रियतमा प्रियतमको उदाहरण बताउनु भएको छ। हुन त उनले धन्दा गर्थिन्, चर्खा चलाउँथिन् तर पनि उनको सामुन्ने प्रियतम आएर खडा हुन्थ्यो। प्रियतमाले प्रियतमलाई याद गर्छन्, प्रियतमले फेरि प्रियतमालाई याद गर्छन्। यहाँ त तिमीले केवल एक बाबालाई याद गर्नु छ। बाबाले त तिमीलाई याद गर्नु पर्दैन। बाबा सबैका प्रियतम हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले लेख्छौ- बाबा

हजुरले हामीलाई याद गर्नुहुन्छ? अरे! जो सबैका प्रियतम हुनुहुन्छ उहाँले फेरि तिमी प्रियतमाहरूलाई याद कसरी गर्ने सक्नुहुन्छ? हुन सक्दैन। उहाँ हुनुहुन्छ प्रियतम। प्रियतमा बन्न सक्नुहुन्न। तिमीले नै याद गर्नुपर्छ। तिमीहरू हरेक प्रियतमा बन्नुपर्छ, उहाँ एकै प्रियतमको। यदि उहाँ प्रियतमा बन्नभयो भने कतिलाई याद गर्नुपर्छ। यो त हुन सक्दैन। भन्नुहुन्छ- म माथि पापको बोझ कहाँ छ र! जसकारण कसैलाई याद गरूँ। तिमी माथि बोझ छ। बाबालाई याद गरेनौं भने पापको बोझ उत्रिदैन। बाँकी मैले किन कसैलाई याद गर्नुपर्छ र! याद गर्नुपर्छ तिमी आत्माहरूले। जति याद गर्छौं त्यति पुण्य आत्मा बन्छौं, पाप काटिँदै जान्छ। उच्च लक्ष्य छ। देही-अभिमानि बन्नमा नै मेहनत छ। यो सारा ज्ञान तिमीलाई मिलिरहेको छ। तिमी त्रिकालदर्शी बनेका छौं, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। सारा चक्र तिमी बुद्धिमा रहनु पर्छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमी लाइट हाउस हो। हरेकलाई मार्ग बताउँछौं, शान्तिधाम र सुखधामको। यी सबै नयाँ कुरा तिमीले सुन्छौं। जानेका छौं- अवश्य हामी आत्माहरू शान्तिधामका निवासी हौं। यहाँ पार्ट खेलन आउँछौं। हामी कलाकार हौं। यही चिन्तन बुद्धिमा चलिरहयो भने मस्ती चढ्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- आदिदेखि लिएर अन्त्यसम्म तिमी पार्ट छ। अब कर्मातीत अवस्थामा अवश्य जानु छ फेरि सत्ययुगमा आउनु छ। यस धनमा रहेर आफ्नो कल्याण गर्नु छ। केवल पण्डित बन्नु छैन। अरूलाई सिकाइ रहन्छौं, स्वयं त्यस अवस्थामा रहँदैनौं भने असर पर्दैन। आफूले पनि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। यी बाबाले पनि भन्छन्- म पनि याद गर्ने कोसिस गर्छु। कहिले मायाको तुफान यस्तो आउँछ जसले बुद्धिको योग तोडिदिन्छ। धेरै बच्चाहरूले चार्ट पठाउँछन्। आश्चर्य मान्छु- यी त म भन्दा पनि अगाडि जाँदैछन्। सायद वेग आयो भने चार्ट लेख्न थाल्छन् तर यदि यस्तो तीब्र दौड लगाए भने त नम्बरवनमा जान सक्छन्। तर होइन, त्यो केवल चार्ट लेख्नमा मात्र सीमित हुन्छ। यस्तो लेख्दैनन्- बाबा यति जनालाई आफू समान बनाएँ। साथै यो पनि लेख्नु- बाबा हामीलाई यसले यो मार्ग बतायो। यस्तो समाचार आउँदैन। त्यसैले बाबाले के सम्झनुहुन्छ? केवल चार्ट पठाउनाले मात्र काम चल्दैन। आफू समान पनि बनाउनु पर्छ। रूप र वसन्त दुवै बन्नुपर्छ। नत्र बाबा समान भएन। रूप पनि वसन्त पनि एक्युरेट बन्नु छ, यसमा नै मेहनत छ। देह-अभिमानले मार्छ। रावणले देह-अभिमानि बनाएको हो। अहिले तिमी देही-अभिमानि बन्छौं। फेरि आधा कल्प पछि माया रावणले देह-अभिमानि बनाउँछ। देही-अभिमानि त धेरै मीठो बन्छ। सम्पूर्ण त अहिले कोही पनि बनेको छैन। त्यसैले बाबाले सधैं भन्नुहुन्छ- कसैको दिललाई चोट पार्नु हुँदैन, दुःख दिनु हुँदैन। सबैलाई बाबाको परिचय देऊ। बोल्ने र गर्ने कुरामा धेरै रोयल्टी हुनुपर्छ। ईश्वरीय सन्तानको मुखबाट सधैं रत्न निस्कनुपर्छ। तिमीले मनुष्यलाई जीवनदान दिन्छौं। मार्ग बताउनु छ र सम्झाउनु छ। तिमी परमात्माका बच्चा हौं नि। उहाँबाट तिमीलाई स्वर्गको राजाई मिल्नुपर्छ। फेरि त्यो किन छैन। याद गर अवश्य बाबाबाट वर्सा मिलेको थियो नि। तिमी बच्चाहरू देवी-देवता थियौं, तिमीले नै ८४ जन्म लियौं। तिमीले सम्झ- हामी नै लक्ष्मी-नारायणको कुलका थियौं। आफूलाई कम किन सम्झन्छौं! यदि भन्छन्- बाबा सबै कहाँ बन्छन् र! तब बाबा सम्झनुहुन्छ- यो यस कुलको होइन। अहिलेदेखि नै काम्न थालेको छ। तिमीले ८४ जन्म लिएका हौं। बाबाले २१ जन्मको प्रारब्ध जम्मा गराउनु भयो, त्यो खाँयो अनि समाप्त हुन थाल्यो। मैला पर्दा-पर्दा तमोप्रधान कौडी समान बनेका छौं। भारतवर्ष नै १०० प्रतिशत सम्पन्न थियो। यो वर्सा कहाँबाट मिल्यो? कलाकारहरूले नै बताउन सक्छन् नि। मनुष्य नै कलाकार हुन्। उनीहरूलाई थाहा हुनुपर्छ यी लक्ष्मी-नारायणलाई बादशाही कहाँबाट मिल्यो? कति राम्रा-राम्रा प्वाइन्टहरू छन्। अवश्य पहिलाको जन्ममा नै यो राज्य भाग्य पाएको हुनुपर्छ।

बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई कर्म, अकर्म र विकर्मको गति सम्झाउँछु। रावण राज्यमा मनुष्यका कर्म विकर्म हुन्छन्। उहाँ तिमी कर्म अकर्म हुन्छन्। त्यो हो देवी सृष्टि। म रचयिता हुँ त्यसैले अवश्य म संगममा आउनु पर्छ। यो हो रावण राज्य। त्यो हो ईश्वरीय राज्य। ईश्वरले अहिले स्थापना गराइरहनु भएको छ। तिमीहरू सबै ईश्वरका बच्चाहरू हौं, तिमीलाई वर्सा मिलिरहेको छ। तिमीहरू नै सम्पन्न थियौं, अहिले विपन्न बनेका छौं। यो बनिबनाउ ड्रामा हो, यसमा फरक पर्न सक्दैन। सबैको वृक्ष आ-आफ्नो छ। भेराइटी वृक्ष हो नि। देवता धर्मका नै फेरि देवता धर्ममा आउँछन्। क्रिश्चियन धर्मका आफ्नो धर्ममा नै खुसी छन्। अरूलाई पनि आफ्नो धर्ममा तानेका छन्। हिन्दुहरूले आफ्नो धर्मलाई भुलेका हुनाले त्यो धर्म राम्रो सम्झेर जान्छन्। बेलायतमा नोकरीको लागि कति जान्छन् किनकि त्यहाँ कमाई धेरै हुन्छ। ड्रामा धेरै आश्चर्यजनक बनेको छ। यसलाई बुझ्नको लागि राम्रो बुद्धि चाहिन्छ। विचार सागर मन्थन गर्नाले सबै कुरा समझमा आउँछ। यो बनिबनाउ अनादि ड्रामा हो। तिमी बच्चाहरूले आफू समान सदा सुखी बनाउनु छ। यो तिमी धन्दा हो पतितलाई पावन बनाउनु। जस्तो बाबाको धन्दा त्यस्तै तिमी। तिमी अनुहार सधैं देवताहरूको जस्तो हर्षित हुनुपर्छ खुसीमा।

तिमीले जानेका छौ- हामी विश्वको मालिक बन्छौं। तिमी हौ प्रिय बच्चाहरू। क्रोधमाथि धेरै होशियारी राख्नुपर्छ। बाबा आउनु भएको छ बच्चाहरूलाई सुखको वर्सा दिन। स्वर्गको मार्ग सबैलाई बताउनु पर्छ। बाबा सुख कर्ता, दुःख हर्ता हुनुहुन्छ। त्यसैले तिमी पनि सुख कर्ता बन्नु छ। कसैलाई दुःख दिनु हुँदैन। दुःख दियो भने तिम्रो सजाय १०० गुणा बढ्छ। कोही पनि सजायबाट बच्न सक्दैन। बच्चाहरूको लागि त विशेष अदालत बस्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले विघ्न पायौ भने धेरै सजाय खान्छौ। कल्प-कल्पान्तर तिमीले साक्षात्कार गर्छौ फलानो यो बन्छ। पहिला जब देख्दथ्यौ, बाबाले सुनाउन मनाही गर्नुहुन्थ्यो। अन्त्यमा त यथार्थ रूपमा थाहा हुँदै जान्छ। पछि गएर जोडले साक्षात्कार हुन्छ। वृद्धि त हुँदै जान्छ। आबूसम्म क्यू लाग्छ। बाबासँग कसैले पनि मिलन गर्न सक्ने छैन। भन्छन्- अहो प्रभु हजुरको लीला! यो पनि गायन छ नि। विद्वान, पण्डित आदि पनि पछि आउँछन्। उनीहरूको सिंहासन पनि हल्लिन्छ। तिमी बच्चाहरू त धेरै खुसीमा रहन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार। यस्तो याद-प्यार त एकैपटक मिल्छ। जति तिमीले याद गर्छौ त्यति तिमीले प्यार पाउँछौ। विकर्म विनाश हुन्छ र धारणा पनि हुन्छ। बच्चाहरूलाई खुसीको पारा चढिरहनु पर्छ। जो आउँछन् उनलाई मार्ग बताऊ। बेहदको वर्सा बेहदको बाबाबाट पाउनु छ। कम कुरा हो र! यस्तो पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बोलीचालीमा धेरै रोयल बन्नु छ। मुखबाट सधैं रत्न निकाल्नुपर्छ। आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ। कसैको दिललाई दुखाउनु हुँदैन।

२) क्रोध माथि धेरै ध्यान दिनु छ। अनुहार सधैं देवताहरूको जस्तो हर्षित राख्नु छ। स्वयंलाई ज्ञान योगबलबाट देवता बनाउनु छ।

वरदान:- सदा पश्चात्तापबाट पर, प्राप्ति स्वरूप स्थितिको अनुभव गर्ने सद्-बुद्धिवान भव
जुन बच्चाहरूले बाबालाई आफ्नो जीवन रूपी डुंगा दिएर मैपनलाई मेटाउँछन्, श्रीमतमा मनमत मिसाउँदैनन्, उनीहरूले सदा पश्चात्तापबाट पर प्राप्ति स्वरूपको अनुभव गर्छन्। उनीहरूलाई नै सद्-बुद्धिवान भनिन्छ। यस्ता सद्-बुद्धिवानले तूफानलाई तोहफा सम्झेर, स्वभाव-संस्कारको टक्करलाई अगाडि बढ्ने आधार सम्झेर, सदा बाबालाई साथी बनाउँदै साक्षी भएर हरेक पार्टलाई हेर्दै सदा हर्षित भएर रहन्छन्।

स्लोगन:- जो सुखदाता बाबाका सुखदायी बच्चाहरू छन्, उनीहरूको पासमा दुःखको लहर आउन सक्दैन।